

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 22 listopada 2006 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny
w składzie:

Przewodniczący-Sędzia S.A. Anna Orłowska
Sędzia S. A. Krystyna Karolus-Franczyk
Sędzia S.A. Zofia Markowska (spr.)
Protokolant st. sekr. sąd. Iwona Klukowska

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2006 r. w Warszawie
sprawy z powództwa E spółki Akcyjnej z siedzibą w K Oddział w
T (poprzednio Zakładu Energetycznego „T ” S.A. w T)
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o nałożenie kary pieniężnej
na skutek apelacji powódki
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie Sądu Ochrony Konkurencji i
Konsumentów
z dnia 10 grudnia 2003 r. sygn. akt XVII Ame 11/03

I zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zmienia decyzję Prezesa Urzędu
Regulacji Energetyki z dnia 17 grudnia 2002 r. nr DPE 106/2002 i wymierzoną
E S.A. z siedzibą w K Oddział T (dawniej Zakład
Energetyczny T S.A. z siedzibą w T) karę pieniężną obniża do
kwoty 89.880 zł. (osiemdziesiąt dziewięć tysięcy osiemset osiemdziesiąt złotych)
stanowiącej 0,0228 % przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego w
2001 r., zaś w pozostałej części oddała odwołanie

II oddała apelację w pozostałej części

III znosi wzajemnie między stronami koszty procesu za instancję odwoławczą

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 grudnia 2003 r. Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie Zakładu Energetycznego T S.A. w T od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nr DPE/106/2002 z dnia 17 grudnia 2002 r.

Podstawę powyższego orzeczenia stanowiły następujące ustalenia faktyczne i wnioski:

Decyzją nr DPE/160/2002 z dnia 17 grudnia 2002 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wymierzył powodowi Zakładowi Energetycznemu T S.A. w T karę pieniężną w wysokości 180.000 zł. za niewywiązanie się z obowiązku zakupu energii elektrycznej ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych oraz wytwarzanej w skojarzeniu z ciepłem w 2001 r. w wysokości nie mniejszej niż 2,4 % całkowitej rocznej sprzedaży, uznając, że energia ta powinna być zakupiona od wytwórców, a nie pośredników, a zatem wielokrotny obrót tą samą energią z B Zakładem Elektroenergetycznym S.A. w B nie stanowił zadość temu obowiązkowi.

W odwołaniu od tej decyzji powód zarzucił naruszenie przez niewłaściwą wykładnię § 1 ust. 1 i § 2 pkt 1 lit. a rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 15 lutego 2000 r. w sprawie obowiązku zakupu energii ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych oraz wytwarzanej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła, a także ciepła ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych oraz zakresu tego obowiązku, przez przyjęcie, że obowiązek zakupu wymienionej energii dotyczy zakupu od jej producentów podczas, gdy zdaniem odwołującego się nakłada on jedynie obowiązek zakupu energii pochodzącej z tych źródeł, możliwe więc było dokonanie jej zakupu od innych podmiotów, co powód uczynił, a zatem wywiązał się z nałożonego na niego obowiązku; naruszenie art. 56 ust 1 pkt 1a oraz art. 6 ustawy Prawo energetyczne przez nieuwzględnienie stopnia zawinienia strony oraz jej możliwości finansowych przy wymierzaniu kary pieniężnej, a powód podniósł, iż w końcu listopada 2002 r. wygenerował stratę w kwocie 2.901.000 zł. i zmuszony był finansować swoją działalność kredytami oraz naruszenie art. 6 i 7 k.p.a., art. 2 i art. 92 ust. 1 Konstytucji RP przez nałożenie obowiązku zakupu energii aktem rangi rozporządzenia, a nie ustawowym, a zdanie skarżącego art. 9 ust. 3 Prawa energetycznego nie stanowił podstawy do delegowania na Ministra Gospodarki prawa do nakładania obowiązku zakupu energii.

Sąd Okręgowy uznał, że skoro powód nie kwestionuje treści wskazanych w odwołaniu przepisów, a tylko legalność tej regulacji, to domniemanie zgodności ustawy z Konstytucją RP może być obalone jedynie wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego, a zgodnie z utrwalonym poglądem doktryny i orzecznictwa SN związane sędzię ustawą, przewidziane w art. 178 ust. 1 Konstytucji RP obowiązuje dopóty, dopóki ustawie tej przysługuje moc

obowiązująca. Nadto Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, że nie ma wątpliwości w tym zakresie, która uzasadniałaby skierowanie pytania do Trybunału Konstytucyjnego. Zdaniem tego Sądu przepis art. 9 ust. 3 ustawy Prawo energetyczne w brzmieniu obowiązującym w dniu 15 lutego 2000 r. zawierał wystarczającą delegację do wydania rozporządzenia, zawierał bowiem w szczególności jednoznacznie, choć nie wprost, wyrażony obowiązek zakupu ciepła, a także energii elektrycznej ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych oraz wytwarzanej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła przez przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się obrotem lub przesyłaniem i dystrybucją energii elektrycznej lub ciepła.

Za niezasadny uznał również podnoszony odwołaniu zarzut naruszenia art. 56 ust. 1 pkt 1a ustawy Prawo energetyczne, gdyż zdaniem Sądu Okręgowego literalne brzmienie tego przepisu, w którym użyto słowa „ze źródła” nie pozostawia wątpliwości, że chodzi o zakup energii od wytwórcy. Należy bowiem odróżnić obowiązek dokonania zakupu energii ze źródła co oznacza wyłącznie zakup bezpośredni, od zakupu energii pochodzącej ze źródła, co oznacza zakup także pośredni. Dokonana przez pozwanego wykładnia celowościowa zdaniem Sądu orzekającego jedynie potwierdza wykładnię literalną art. 9 ust. 3 Prawa energetycznego oraz § 1 i 2 cytowanego wyżej rozporządzenia Ministra Gospodarki. Ratio legis tego unormowania nakładając na przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się obrotem lub przesyłaniem i dystrybucją energii elektrycznej obowiązek jej zakupu ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych ma na celu wywołanie popytu na tzw. energię zieloną, która ze względu na cenę, nie ma możliwości podjęcia swobodnej konkurencji z energią pochodzącą ze źródeł konwencjonalnych, a tym samym rozwój energetyki przyjaznej środowisku naturalnemu i ochronę zasobów surowców energetycznych.

Sąd Okręgowy podkreślił też, iż rozwój rynku z zasady następuje w sytuacji, gdy popyt przekracza podaż, co oznacza, że ilość energii objęta obowiązkiem zakupu musi być większa od ilości faktycznie wytwarzanej i może to prowadzić do sytuacji, w której podmioty objęte obowiązkiem zakupu nie będą w stanie go spełnić w całości, ale w ocenie tego Sądu pozostaje to bez wpływu na treść samego obowiązku. Obiektywny brak możliwości zakupu nakazanej ilości energii zielonej w sytuacji, gdy przedsiębiorstwo energetyczne podjęło należyte starania, skutkuje brakiem winy. Stosownie do treści art. 56 ust. 1 pkt 1a ustawy Prawo energetyczne karze pieniężnej podlega ten kto nie przestrzega obowiązku zakupu energii elektrycznej nałożonego przepisami wydanymi na podst. art. 9 ust. 3 wyżej wymienionej ustawy, karze podlega zatem nie brak rezultatu, ale brak działania podjętego w celu realizacji obowiązku.

Skoro zatem na powodzie ciążył obowiązek zakupu energii elektrycznej ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych, a nie wykazał on, ani nawet nie twierdził, że dołożył należytych starań zakupu takiej energii, to nie ma żadnych okoliczności wskazujących na brak winy i nałożenie kary pieniężnej było

uzasadnione. Wysokość nałożonej kary zdaniem Sądu Okręgowego nie ma związku z możliwościami finansowymi ukaranego innego niż relacja jej wysokości do przychodu przedsiębiorcy wynikającego z koncesjonowanej działalności osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Dolegliwość kary pieniężnej ma z założenia polegać na tym, że pozbawia ona ukaranego części środków pieniężnych w sposób odczuwalny dla jego kondycji finansowej, powinna bowiem stanowić odczuwalną dolegliwość.

Powyższy wyrok powód zaskarżył w całości kasacją przekazaną postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2004 r. Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do rozpoznania jako apelację, zarzucając mu:

- naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy a to: art. 217 i 227 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy dokumentów powoływanych przez powoda na rozprawie w dniu 10 grudnia 2003 r. tj. dwóch decyzji pozwanego Prezesa z dnia 10 grudnia 2002 r. i 3 grudnia 2003 r. oraz uzasadnienia do rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 30 maja 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu obowiązku zakupu energii elektrycznej i ciepła z odnawialnych źródeł energii oraz energii elektrycznej wytwarzanej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła na okoliczność wykazania nierównego traktowania podmiotów przez pozwanego, świadomości tegoż organu, że istnieją obiektywne przyczyny uniemożliwiające powodowi wykonanie obowiązku zakupu energii ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych oraz świadomości normodawcy, iż w stanie prawnym obowiązującym do dnia 30 czerwca 2003 r. obowiązek nałożony na przedsiębiorstwa energetyczne mógł być realizowany na rynku hurtowym poprzez wielokrotny obrót tą samą energią; art. 23 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez wadliwą ocenę zgromadzonych w postępowaniu przed pozwanym Prezesem oraz Sądem orzekającym dowodów i błędne przyjęcie, że powód nie wykazał ani nawet nie twierdził, iż dołożył należytych starań w celu zakupu energii elektrycznej i w konsekwencji ustalenie, że powód ponosi winę za niewykonanie obowiązku zakupu ; art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewskazanie podstawy faktycznej, a to faktów, które Sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, przyczyn dla których innym dowodom odmówił wiarygodności oraz motywów, dla których odmówił dopuszczenia dowodów zgłaszanych przez powoda; art. 479 ze zn. 53 § 1 k.p.c. poprzez jego wadliwe zastosowanie i oddalenie odwołania mimo, że było ono uzasadnione; art. 479 ze zn. 53 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie pomimo zasadności odwołania oraz

naruszenie przepisów prawa materialnego, a to : art. 9 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne oraz § 1 ust. 1 i § 2 pkt 1 lit.a rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 15 grudnia 2000 r. w sprawie obowiązku zakupu energii elektrycznej ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych oraz wytwarzanej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła, a także ciepła ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych oraz zakresu tego obowiązku poprzez błędną ich wykładnię i wadliwe przyjęcie, iż strona

powodowa nie wykonała obowiązku zakupu energii elektrycznej określonego przepisami; art. 56 ust. 1 pkt 1a oraz art. 6 ustawy Prawo energetyczne poprzez wadliwe zastosowanie tych przepisów i oddalenie odwołania od decyzji pozwanego o nałożeniu kary pieniężnej, a nadto poprzez nieuwzględnienie stopnia zawinienia strony oraz możliwości finansowych powoda przy wymierzaniu tej kary; art. 2, 22 i 92 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez naruszenie zasady demokratycznego państwa prawa i wydanie wyroku oddalającego odwołanie od decyzji nakładającej karę pieniężną za niezrealizowanie obowiązku o charakterze ograniczającym wolność działalności gospodarczej nałożonego przepisami rozporządzenia wydanego na podstawie delegacji ustawowej nie spełniającej wymogów art. 92 ust. 1 Konstytucji RP; art. 39 ustawy z dnia 1 sierpnia 1992 r. o Trybunale Konstytucyjnym poprzez wadliwe zastosowanie ust. 1 pkt 3 tego przepisu nie uwzględniające treści jego ustępu 3 i błędne przyjęcie, iż brak było przesłanek do wystąpienia z pytaniem prawnym do Trybunału Konstytucyjnego; art. 193 Konstytucji RP oraz art. 3 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym poprzez nieskierowanie do niego pytania prawnego co do zgodności przepisu ust. 1 i § 2 pkt 1 lit a rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie obowiązku zakupu energii elektrycznej ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych z art. 92 ust. 1 Konstytucji oraz art. 9 ust. 3 i art. 56 ust. 1 pkt 1a ustawy Prawo energetyczne z art. 22 i art. 92 Konstytucji; art. 178 ust. 1 Konstytucji RP poprzez wadliwe przyjęcie, iż sąd jest związany przepisami § 1 ust. 1 i § 2 kt 1 lit. a niekonstytucyjnego rozporządzenia w sprawie obowiązku zakupu energii ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych.

Zarzucając powyższe powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania ewentualnie o zmianę wyroku przez uchylenie zaskarżonej decyzji pozwanego Prezesa i umorzenie postępowania administracyjnego w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja jest częściowo uzasadniona.

Na wstępie należy przede wszystkim podnieść, iż wyrokiem z dnia 25 lipca 2006 r. Trybunał Konstytucyjny orzekł o zgodności z art. 22 i art. 92 ust. 1 Konstytucji RP przepisu art. 9 ust. 3 ustawy Prawo energetyczne w stosownym brzmieniu, w zakresie w jakim nakłada on na określone w nim przedsiębiorstwa energetyczne obowiązek zakupu energii oraz ciepła ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych i umorzył postępowanie w zakresie powoływanego w apelacji rozporządzenia z uwagi na fakt, że ewentualne stwierdzenie niekonstytucyjności rozporządzenia byłoby konsekwencją uprzedniego uznania niekonstytucyjności ustawy, a zatem ze względu na zbędność orzekania. W ocenie Sądu Apelacyjnego fakt wydania powyższego orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego i jego treść wyłącza spod dalszych rozważań zarzuty związane z niekonstytucyjnością przytoczonych w apelacji

przepisów prawa i błędnym przyjęciem przez Sąd Okręgowy, iż brak było przesłanek do wystąpienia z pytaniem prawnym do Trybunału Konstytucyjnego.

Zasadnicze więc znaczenie dla oceny zarzutów zawartych w apelacji ma wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji i wydanego wskutek zaskarżenia jej przez odwołującą się Spółkę wyroku. Jak wynika z niekwestionowanych okoliczności sprawy niniejszej przypisane stronie powodowej działanie naruszające obowiązek zakupu energii elektrycznej ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych miało miejsce w 2001 r. Wówczas obowiązywał art. 9 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne w stosownym brzmieniu. Na podstawie zawartej w nim delegacji ustawowej Minister Gospodarki wydał rozporządzenie z dnia 15 grudnia 2000 r. w sprawie obowiązku zakupu energii elektrycznej ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych oraz wytwarzanej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła, a także ciepła z źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych oraz zakresu tego obowiązku. Z § 2 rozporządzenia jednoznacznie wynika, że obowiązek zakupu energii elektrycznej ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych zostanie uznany za spełniony, jeżeli udział ilości energii elektrycznej wytworzonej w źródłach niekonwencjonalnych i odnawialnych w wykonanej, całkowitej rocznej sprzedaży energii elektrycznej przez dane przedsiębiorstwo energetyczne wyniósł w roku 2001 nie mniej niż 2,4%.

W tej sytuacji procesowej rozważenia wymagał zarzut naruszenia prawa materialnego, a mianowicie błędnej wykładni art. 56 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 1a Prawa energetycznego oraz rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 15 grudnia 2000 r. przez przyjęcie, że dokonanie zakupu energii pochodzącej ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych od podmiotu niebędącego ich bezpośrednim wytwórcą lecz od przedsiębiorstwa obrotu, nie stanowi wykonania obowiązku ustawowego zakupu takiej energii. W tym celu należało poddać ocenie dokonaną w zaskarżonym wyroku Sądu Okręgowego wykładnię użytego w art. 9 ust. 3 Prawa energetycznego, do którego odwołuje się przepis art. 56 ust. 1 pkt 1a tego Prawa, pojęcia zakupu „ze źródła”. Sąd I instancji uznał, że z uwagi na znaczenie użytego w w/w przepisie słowa „źródło”, obowiązek zakupu przez przedsiębiorstwa energetyczne tzw. energii „zielonej” jest spełniony jedynie wtedy, gdy energia ta została zakupiona bezpośrednio u przedsiębiorców wytwarzających energię ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych. W ocenie Sądu Apelacyjnego powyższa interpretacja przepisu jest trafna.

Do wniosku niekorzystnego dla apelującej prowadzi bowiem zarówno wykładnia gramatyczna, historyczna jak i celowościowa tego przepisu.

Dokonując wykładni gramatycznej tego przepisu należało mieć na uwadze, iż użyte w nim zostało określenie „obowiązek zakupu ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych”. Użyty przez ustawodawcę zwrot ma zatem jedno znaczenie, określa mianowicie obowiązek zakupu tej energii ze źródła tj. bezpośrednio od wytwórców. Nie użyto bowiem w tekście tej normy słowa „pochodzącej” ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych.

Do takiego rozumienia przedmiotowego przepisu prowadzi również posłużenie się zasadami wykładni historycznej. W poprzednio obowiązującym rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 2 lutego 1999 r., które utraciło moc na podstawie § 6 cytowanego rozporządzenia z dnia 15 grudnia 2000 r., w § 1 ust. 1 użyto zwrotu „są obowiązane do zakupu, od krajowych wytwórców, oferowanej ilości energii elektrycznej albo ciepła ze źródeł niekonwencjonalnych”. Pominięcie w nowszym rozporządzeniu z 2000 r. frazy „od krajowych wytwórców oferowanej ilości energii elektrycznej albo ciepła ze źródeł niekonwencjonalnych” i pozostawienie zlepka słów „obowiązane do zakupu energii ze źródeł niekonwencjonalnych” prowadziła jedynie do wyeliminowania kategorii „krajowych wytwórców oferujących energię”.

Wszelkie dalsze wątpliwości usuwa jednak wykładnia celowościowa, która jest dokonywana przy oczywistym założeniu racjonalnego działania ustawodawcy. Celem ustawodawcy było promowanie tzw. zielonej energetyki co wiąże się z ochroną środowiska, obniżeniem poziomu zapylenia i stężeń szkodliwych gazów, a jednocześnie wobec stale rosnącego zapotrzebowania na energię elektryczną zmniejszającymi się zasobami konwencjonalnymi do jej wytwarzania, to postulowana przez apelującą możliwość obracania tym samym pensum takiej energii prowadziłaby do sprzecznych z tymi założeniami wniosków. Wystarczyłoby wówczas wyprodukować niewielką nawet ilość zielonej energii i następnie wielokrotnie ją kupić i sprzedać kolejno przez wszystkich uczestników obrotu, by uznać, że obowiązek zakupu takiej energii został spełniony.

Dokonana zatem przy użyciu trzech różnych sposobów wykładni kwestionowanych przepisów ustawy i rozporządzenia zbieżna jest z rozumieniem tej normy zaprezentowanym przez Sąd Okręgowy, a przedtem Prezesa URE. Uznać zatem należało, że odwołująca się Spółka nie spełniła nałożonego na nią obowiązku, skoro nie zakupiła przewidzianej przepisami prawa ilości energii ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych tj. bezpośrednio od jej wytwórców, która to wysokość w 2001 r. wynosiła 2,4% sprzedanej energii. Zatem wbrew zarzutom skarżącego Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy wskazanych w apelacji przepisów prawa materialnego poprzez przyjęcie, że zachodziły podstawy do wymierzenia powodowemu Zakładowi Energetycznemu kary pieniężnej.

W konsekwencji kwestią, którą należy rozważyć jako ostatnią jest wysokość kary pieniężnej nałożonej na powodową Spółkę. Przepis art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego stanowi, iż przy ustalaniu wysokości tej kary Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Oczywistym jest, że szkodliwość czynu wiąże się z wyżej przedstawionym celem regulacji art. 9 ust. 3 Prawa energetycznego i zgodzić się należy ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, że szkodą wynikającą z naruszenia przez powódkę obowiązku zakupu zielonej energii jest negatywny wpływ na rozwój przedsiębiorstw ją wytwarzających.

przez brak impulsu popytowego na rynku. Nie można zgodzić się natomiast ze skarżącą, że wykazała ona przed Sądem I instancji, iż zaistniały obiektywne, a więc niezależne od jej postępowania przyczyny uniemożliwiające jej zakup energii ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych w rozmiarze wymaganym przez stosowne przepisy. Ma jednakże rację skarżąca, iż nietrafnie Sąd Okręgowy przyjął, że na wysokość wymierzonej kary nie ma wpływu sytuacja finansowa przedsiębiorstwa. Jak wnika bowiem wprost z treści cytowanego wyżej art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego jedną z przesłanek ustalenia wysokości wymierzonej kary są możliwości finansowe podmiotu. Powód wskazywał w odwołaniu, a następnie także w apelacji na szereg niekorzystnych zdarzeń, które spowodowały jego znaczące kłopoty finansowe i w związku z tym konieczność korzystania z kredytów. Należało także mieć na uwadze, że na rynku energii elektrycznej wytwarzanej ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych pojawiły się trudności z realizacją obowiązku zakupu tej energii w ilości określonej rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia 15 grudnia 2000 r., co rzutuje na ocenę stopnia zawinienia podmiotu, który musiał obowiązek ten wypełnić, kwalifikowanego w sprawie niniejszej jako nieznaczny. Trzeba było również uwzględnić, że powodowa Spółka przedmiotową karą została ukarana po raz pierwszy. Dlatego w ocenie Sądu Apelacyjnego karą spełniającą przesłanki wymienione w art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego co do jej wysokości, która nie wpłynie na płynność finansową Spółki, a jednocześnie spełni swoją prewencyjną rolę w stosunku do przyszłych okresów jest kwota 89.880 zł. stanowiąca 0,0228 % przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego w 2001 r. Konsekwencją powyższego jest zmiana zaskarżonego orzeczenia.

Mając na uwadze wszystkie powyższe względy Sąd Apelacyjny na podst. art. 386 § 1 i 385 k.p.c. orzekł jak w wyroku. O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podst. art. 100 k.p.c.

Na oryginale właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Sekretarz Sądowy